

MÓRICZ ESZTER

Az idő nem áll meg

Az idő nem áll meg,
lassan cammog a mutató.
A hold meg sápadtan
reszket az égi mezőn.
Itt lent matat a csönd,
kint csillagfény gyúl
a zord éjszakában.
Most még keserű mosoly,
könny ragyog arcomon.
Suttog egy dal lágyan,
az emlékek szomorú,
kétségbeesett dala.
Az idő nem áll meg -
reggelre talán felszáradnak
a könnyek, a hajnal
kibontja szárnyát szelíden,
s elmenekül a zord éj,
alattomosan megadja magát.
Fák, virágok mosolyognak a szélben,
madarak táncot járnak a légben.
Ezüstruhát ölt a nyár,
csillog, sziporkázik a világ.

Haragszom

Haragszom a világomra,
haragszom a virágomra,
a rég kidobott virágomra.
Haragszom az elfecsérelt,
rég kidobott virágomnak
szépséges létére –
apám virága, szólalj meg végre!